

(Priloga Vrtnu.)

Št. 12. Ljubljana, dné 1. decembra 1901. IX. tečaj.

Pred jasticami.

V jaslicah presveto Dete
 Se smehlja,
 In pred jasticami lučka
 Trepeta.
 Meni pa globoko sega
 Do srea,
 Ta večer božični zadnjič
 Sem doma. — —

Fr.

Sinica — sirotica.

<p> Sinica tožno je začvinkala In k hišam urno odletela; V kožušek topel se je stiskala, Plašila jo je zima bela. </p>	<p> In ded z otroci je sinico čul, Da živež zima je pobrala ... Pred okno v lino zrnja je nasul, Kjer mirno naj bi ga vživala. </p>
---	--

Sinica se je vzveselila zdaj,
 Hvaležna zrnje je zobala,
 Saj ko pomlad priplula bo nazaj,
 Dobrote bode poravnala.

—č.

Ne, lažnik pa res nočem biti.

12. Pomočki zoper laž.

Ker smo spoznali vso ostudnost, škodljivost in pogubnost grde laži in lažnosti, nastane za nas končno še najpotrebnejše vprašanje: kako se izogniti vsake laži?

V to svrho, da bi se ne privadili nobene laži, ali opustili že privajeno, nam dušni voditelji nasvetujejo mnogo sredstev ali pomočkov. Naj vam tu navedem nekaj najiminitnejših.

1. Prvo in najboljše sredstvo je: pridobitev pravega, katoliško-kremenitega značaja. Kdor ima ta vzvišeni ponos, da hoče res biti poštenjak, bo imel tudi toliko moči, da se bo izogibal vsake laži in vselej govoril resnico; zakaj kakoršno je drevo, tak je tudi sad. Kdor je vsestransko pošten katoličan, mu je le treba usta odpreti, in bo gotovo prav govoril; saj Kristus sam pravi, da iz obilnosti srca usta govoré.

2. Spominjaj se takrat, kadar te napada skušnjava, da bi se zlagal, pričujočnosti in vsevednosti božje. Kaj pomaga, če ljudem skrivaš z lažjo, Bogu pa ne moreš ničesar prikriti. Eleazar je tako lepo zavrnil skušnjavce: „Kaj bi tudi imel od tega, če se umaknem človeškim mukam! Roki vsemogočnega vendar ne uidem, ne živ ne mrtev.“

3. Pomisli, kako zelo je Bogu všeč, ako si resničen in odkritosrčen. Saj nam v zakramentu sv. pokore le s tem pogojem odpusti, ako odkritosrčno povemo svoje grehe in napake. Tudi že od Adama je Bog zahteval, da naj spozna svojo pregreho, čeravno je sam dobro vedel zanjo.

4. Kadar te mika laž, misli na sodbo. „Za vsako nepotrebno besedo bo treba dajati odgovor“, pravi Jezus, koliko bolj še za vsako lažnivo, torej grešno!

5. Ako nam je katerikrat res težko povedati resnico, si lahko pomagamo s kakim izgovorom. Ako je oni, kateri nas vpraša, nam enak ali pa še nižji mimo nas, mu kar naravnost lahko rečemo: „Kaj tebi mar? Kaj bi bil že tako radoveden? Nočem ti povedati!“ ali

kaj sličnega. Drugim, katerim si ne upamo razodeti resnice, lahko rečemo: „To mi ni nič mar; za take reči se ne menim“ itd. Ali kar molčimo ali pa odgovorimo kaj drugega, kar je res, da se spretno izognemo prvotnemu vprašanju. Ta pomoček se nam posebno lepo kaže v tem-le dvojnem svetniškem zgledu.

Ko je sv. Atanazij bežal pred sovražniki in se odpeljal po Nilu proti egiptovski puščavi, je šla takoj druga ladija za njim z najetimi morilci. Atanazij spozna nevarnost in, ko je bila sovražna barka že blizo, ukaže svojim ljudem, da naj obrnejo in peljejo navzdol. Pregarjalci si nikakor niso mogli misliti, da bi škof bežal na nasprotno stran, ter vprašajo mimovozeče, se je-li Atanazij peljal tja gor po reki. Atanazij odgovori: „Nedavno se je tod-le gor peljal.“ — „Ali je že daleč?“ vprašajo dalje. Atanazij odvrne: „Ni daleč, ne.“ Morilci so še hitreje vozili, misleč, da kmalu zasačijo Atanazija. Svetnik jim je pa tako ubežal v nasprotno stran.

Sv. Tomaž, nadškof v Kanterbury na Angleškem, je moral nekoč tudi bežati pred svojim mogočnim sovražnikom. Kot ubožen menih preoblečen, sedeč na mršavem konju brez uzde in sedla, sreča odposlane pregarjalce, ki ga vprašajo, ni-li on nadškof Kanterbury-ski? Svetnik se nasmehne in reče: „Sodite sami, more li tak potovati nadškof?“ S takim izgovorom se jih je rešil.

6. Sploh pa se privadi molčečnosti. Pregovor pravi: „Kdor veliko govori ali veliko vé, ali pa veliko laže.“ In modri v sv. pismu pravi: „Veliko govoriti ni brez greha; kdor pa kroti svoje ustnice, je prav moder.“

Torej nikar ne govori nepremišljeno, marveč privojsi si že zgodaj lepo navado, da vselej, predno govoriš, nekoliko pomisliš, je-li modro in koristno, da poveš to, kar ti je na jeziku. Prelep svet nam daje v tem oziru sv. Vincencij Fererij: „Z besedami bi morali ravno tako štediti kakor z denarjem. Predno kdo odpre svoj mošnjček, dobro pomisli, ali ima kaj plačati in koliko; tako bi morali tudi, predno odpremo svoja usta za govor, dobro pomisliti, ali moramo govoriti in koliko moramo.“ Dobro si zapomni tudi nauk modrega Siraha, ki pravi: „Svojim ustom napravi vrata in ključavnice. Rastopi svoje zlato in srebro in

iz njega naredi tehtnico za svoje besede, in vari se, da ti jezik kje ne spodleti.“ Da se temu bolj privadiš, izprašuj vsak večer svojo vest o tem, kaj si govoril ves dan; zjutraj pa se oboroži s trdnim sklepom, da hočeš paziti na svoj jezik, kaj bo govoril.

7. Slednjič pa si skušaj pridobiti toliko poguma in junaštva, da boš pripravljen za resnico tudi kaj pretrpeti, ko bi bilo treba. Saj brez trpljenja itak ni noben človek tukaj na svetu. Bodi pa prepričan, da plemenitejše trpljenje te skoro ne more zadeti, kakor če moraš kaj trpeti zaradi resnice. Tako trpljenje ti bo neskončno resnični in pravični Bog še posebej poplačal, če ne na tem svetu, gotovo pa v večnosti. In na sodni dan se ti ne bo treba bati, ker nisi bil vajen, z lažjo kaj zakrivati, marveč je bilo že na zemlji tvoje pošteno življenje odkrito ljudem.

Za stanovitnost v svojih sklepih čuj še ta-le zgled:

V nekem francoskem mestu je bil mlad vojak, ki je silno želel videti svojo mater, pa ni mogel nikdar dobiti dovoljenja, da bi jo šel obiskat. Njegove želje so čimdalje silnejše. Slednjič sklene pobegniti od vojakov. Ko je bil po noči na straži v trdnjavi, spusti se po vrvi ob zidu v globočino pred trdnjavo, da bi odtod ubežal. Toda vrv se utrga in vojak pade tako nesrečno, da si zlomi nogo. Neka žena, ki je zjutraj zgodaj mimo šla, ga sliši zdihovati, vidi njegovo veliko bedo in naznani straži. Takoj pride poveljnik in vpraša vojaka, kaj je bil vzrok njegove nesreče. V svoji preprostosti odgovori, da se mu je tako zelo tožilo po materi, da je hotel pobegniti, pa se mu ni posrečilo. Poveljnik, ki bi ga bil rad rešil, mu namigne, naj tega nikar ne pove, zakaj če se izda za ubežnika, bo obešen. Dobri vojak pa odgovori: „Kar Bog hoče, naj se zgodi; a moj župnik in moja mati so mi zmiraj rekli, da se ne smem nikoli lagati, in da je boljše umreti nego lagati.“ Prav tako je govoril tudi pred vojaško sodnijo, ki bi ga bila rada oprostila, a ga je morala po ostri postavi obsoditi v smrt. Z enako udanostjo, kakor je poprej trdil resnico, je tudi sedaj sprejel smrtno obsodbo in za resnico daroval svoje mlado življenje — vrli junak!

Prvič — zadnjič.

(Janko Erus.)

Noč je zavila božje stvarstvo v svoje temno krilo. Veličastna, skrivnostna tišina je vladala. Vse je bilo mirno, vse je počivalo pod mrzlo sneženo odejo — le zvezdice gori na nebu so migljale neprestano in gledale radovedno na zemljo, da bi morda zopet zapazile ono kočo v Betlehemu, ki se je rodil v nji Odrešenik sveta ravno na nocojšnji večer. Niso je zapazile. Pač pa so videle po dolgem čakanju — proti polnoči — trume pobožnih vernikov, ki so hitele v božje hrame.

Tudi stari Merač je stopal k polnočnici. Star je bil, zelo star. Doživel je bil že črez osemdeset pomladi. Najrajši se je držal gorke peči — redko je šel na prosto — zeblo ga je preveč rado. Tako-le pri peči je sedel in gledal tje po vrtu, kjer so imeli otroci svoje veselje. Čudil se je, kako je mogoče, da jih ne zebe, da se ne prehladé. Pa kot bi se nečesa spomnil, se je pogladil po čelu in govoril:

„E, mladost in starost, to ni vse eno.“

In mogoče se je spomnil, da je bil tudi on nekdam čvrst in krepak, da mu ni škodila vsaka sapica. Mogoče se ga je lotila celo želja, da bi zapustil gorko peč in pohitel vun k otrokom v mrzlo naravo.

Mogoče je imel take želje in podobne izkušnjave, ali gotovo je, da je ostal pri peči.

Nocoj pa, ko je pokrila zemljo ona skrivnostna sveta noč, nocoj je zapustil gorko sobo in hitel, da počasti Novorojenega.

Poiskal si je praznično obleko. Stara je bila, stara — ali Merač jo je varoval skrbno. Ni je mislil donositi na revni zemlji; določil jo je bil, da ga bode grela tudi pod zemljo — v grobu. Zato jo je varoval skrbno.

Tudi kožuh si je poiskal in kapo polhovko.

Prav zgodaj se je začel odpravljati k polnočnici. Toda počasi je šlo — seveda stare kosti niso gibčne in urne.

Ko se je opravil, poklical je malega Tončka, da pojde ž njim k polnočnici. Nekoliko čemeren je bil sicer Tonček takoj, ko sta ga zbudila iz sna dedova roka in njih glas. No, ko se je zavedel, da je sveti večer, da je treba iti k polnočnici, vstal je takoj.

Ko je bil odpravljen, sta stopila z dedom vun. Mrzlo je bilo, prav mrzlo. Merač se je stisnil še bolj v svoj kožuh.

Sneženi prt je odeval zemljo. Koder se je razprostiralo polje, je bil razprostrt bel prt, kot bi hotela zaviti narava celo zemljo v belo odejo, da ne stopi noga Novorojenega na umazana tla. Gori na nebu pa so se lesketale zvezdice, kot bi hotele svetiti Odrešeniku na njegovem potu na zemljo.

Molcé sta korakala ded in Tonček. Starček je premišljal o preteklosti, o časih, ki so minuli. Tonček pa je premišljal, kako more biti nocoj lepo v cerkvi. Letos gré prvič na ta dan k službi božji. Slišal je že o onem Detetu, ki se je rodilo nocojšnjo noč, o onem Detetu, ki je bilo Bog. Vedel je tudi, da je bilo rojeno v revnem hlevu, da je je zeblo. Imel je rad to božje Dete — takoj bi bil dal svojo suknjico, da ne bi zeblo revnega Deteta v jasliah.

In starček se je domislil onega dne, ko je stopal prvič po ti poti. Otrok je bil še. Toliko je slišal praviti, kako je nocoj lep božji hram, zato je prosil očeta, naj hodijo hitreje.

Od tedaj je bil pri polnočnici vsako leto. Naj je svetila luna, naj so zakrivali temni oblaki zvezdnato nebo — Merač je stopal k polnočnici. Naj so padale goste snežinke, naj je brila mrzla burja, naj je škripal pod nogami zmrzli sneg — Merač je hitel, da zasliši v hramu božjem veselo vest: Nocoj se je rodil Izveličar sveta.

Tudi letos gre. Neka slutnja ga navdaja, da gre zadnjič. Saj dočakal je dolgo življenje — čas je, da ga pokliče Vsemogočni pred se. Še enkrat hoče poslušati veselo naznanilo: Mir ljudem na zemlji; še enkrat hoče poslušati mogočno bučanje orgel, še enkrat hoče občudovati krasno razsvetljeni božji hram, predno bo stopil pred večnega Sodnika. Tu v cerkvi bo pokleknil in

prosil, naj bi zaspal mirno v Gospodu, naj bi ga Sodnik sprejel z obrazom, ki dovoli sklepati na milost.

Tako je premišljal Merač, ko je šel sedemdesetič, ko je šel zadnjič k polnočnici.

Ljudje so ga dohajali in prehajali. In vsak ga je ogovoril, ko je šel mimo njega

„Počasni ste, Merač, počasni.“

„E, starost . . .“

Dohitel ga je drugi.

„Bolj pri zadnjih ste, Merač.“

„E, naduha . . .“

„Ne boste zamudili?“ je vpraševal tretji.

In Merač je odgovarjal vsem in skušal pospešiti korake. Pa onih osemdeset let ga je prisililo, da je stopal kmalu zopet bolj polagoma.

Za dedom pa je stopal Tonček. Tiščal je roke v žepu in premišljal, kako mora biti lepo v cerkvi, ko hiti tja toliko ljudi. Vedno so ju namreč dohajale nove množice.

Naposled sta dospela do cerkve. Starčku se je razsvetlil veselja obraz, Tonček je gledal s svetim strahom krasno razsvetljeno hišo božjo. Ded je pokleknil in molil. Zahvalna molitev je prikipela iz njegovega srca zahvalna molitev za vse dobrote, ki jih je prejel v svojem dolgem življenju. Tej se je pridružila še prošnja, naj bi mu podelil Vsemogočni največjo milost, ki jo more doseči človeško srce: večno izveličanje.

Poleg njega je klečal Tonček. Tudi on je sklenil ročici in molil. Ni še poznal težav življenja, zato ni prosil Novorojenega, naj bi mu jih olajšal, prosil je le, naj bi mu še dolgo ohranil ljubljeno mamico, dobrega ateja in dragega deda . . .

Preteklo je eno leto. Zopet je bil sveti večer. Tonček je hitel k polnočnici — starega deda pa ni bilo ž njim. Že dolgih šest mesecev je počival tam poleg cerkvice v ozki hišici, ki ji pravijo grob. Tam je spal večno spanje. Prav je slutil lansko leto, da ne bode učakal več svetega večera. — —

Zopet je klečal Tonček v cerkvi, a deda ni bilo poleg njega. Hvaležni unuk je sklenil roke in molil za večni pokoj dobrega starčka.

Tam na pokopališču pa je brila mrzla burja čez grobove. Glasan je bil njen piš, kot bi hotela povedati i onim, ki spe globoko pod zemljo, da je prišel nocoj na zemljo nebeški Kralj . .

Božična povest.

Čakite, kedaj je bilo —
A! to bil je tisti čas,
Ko pri jaslih smo sedeli,
Šest je menda bilo nas.

Očka v sredi, v častni sredi,
In krog očka pet otrok.
Takrat, bratec, bi te moral
Minuti najhujši jok.

Takrat, ko so nam začeli
Novo praviti povest:
Z desno pipo so držali,
A z levico mehko pest.

In iz pipe so očetu
Lepi dimi vstajali,
A še lepši so jim glasi
Iz srca prihajali:

„Enkrat je z nebes ponoči
Šel na zemljo Božji sin,
In spremile in svetile
So mu zvezde z visočin.

In tedaj sta si preblizu
Bila zemlja in nebó,
Da so mnogi zvezde brali
Kar z iztegnjeno rokó.

Božji sin jih ni pokaral,
Le prijazno je dejal:
Dušice, če boste pridne,
Vam še lepših bom prižgal!

In prižgal je druge zvezde.
Ali te so daleč tam;
Aj, gotovo nismo pridni,
Da ne pridejo več k nam.

Veste, kaj, lepó živimo,
Pojdimo pa sami k njim.“
In visoko v zrak so očka
Puhnili modrikast dim.

Mi za dimom smo strmeli
Hrepenečega srca,
Radi gori bi zleteli,
Kjer so zvezdice doma.

Silvin Sardenko.

Novi gozdar.

Spisal A. V.

I.

Gozdar Grozdnik je sedel neki večer ves zamišljen v vaški gostilni „pri Petelinu“. Slonel je na mizi in premišljeval, kako bi pregnal tatove iz svojega okrožja.

Lovski tatovi so postajali vedno predrznejši; da, skoro ni bilo večera, da se ne bi slišalo streljanje v grofovih gozdih.

Marsikdo izmed vas je gotovo slišal že o lovskih tatovih. Nahajali so se povsod, kjer so bili gozdi in je bilo kaj divjačine v njih.

V grofovih gozdih je bilo veliko divjačine, posebno zajcev, vsaj tako je trdil Stegnarjev France; no njemu že smemo vrjeti v tej stvari, saj je bil sam lovski tat, in tatovi ne hodijo tje, kjer vedó, da ne dobijo ničesar. „Tat se ogiblje prazne shrambe, bliža se polni“, pravi pregovor.

Torej Stegnarjev France je bil lovski tat; večkrat ga je sicer Grozdnik spravil pod ključ, toda nič ni pomagalo.

Danes sta se sešla v gostilni France in gozdar. Ko ga vidi France tako zamišljenega, pozdravi ga dokaj uljudno:

„No, gozdar, kaj pa imate vi na srcu, da ste tako zamišljeni, kakor da bi deževalo že tri mesece, dasi imamo ravno sedaj pasje dneve.“

„Pasje dneve se že še prenese, a je vse kaj druzega. Lovski tatovi, ti mi ne dajo miru.“

„Ali se je dogodilo kaj posebnega v vašem okrožju?“

„Hvala Bogu, v mojem ni bilo nič hudega, a gori na Suški je tekla kri.“

„Kri?!“

„Žal, da je resnica, tat je obstreljen.“

Vse je utihnilo.

„To noč je šel suški gozdar proti vrhu, kar zasliši od Planote sem strel Seveda gre takoj tje. Lovec ga opazi in ustrelj nanj, a še je gozdar počakal, imel

ni puške nabite, in pri sebi nobene krogle, zatorej nabije s svinčeniimi drobci. „Orožje iz rok, sicer ustrelim! Stoj!“ zakliče še za bežečim tatom. Pok! in hudobnež se zgrudi na tla, toda še sedaj ne dá miru, na tleh ležeč ustrelji še zadnjič proti gozdarju. Zadnjič, mislim, ker odslej ne bode mogel več loviti. Odrezali mu bodo obe nogi, danes so ga prepeljali v Ljubljano. In veste li, kdo je bil? Košnik.“

„Košnik?! Kdo bi si kaj takega mislil o njem“, vzkliknil je debeli krčmar, da bi odvalil od sebe sum, da je on kupoval od njega divjačino.

„Že dolgo sem vedel, da krade. a nisem ga mogel zasačiti. Sedaj mi ne bode delal več skrbi. Da, da, ti ljudje pohajajo ves dan, ponoči pa kradejo. Mislijo, da streljati na ptujem ni tatvina. In ako ga zasači gozdar, ne boji se hudobnež Boga, še strelja na gozdarja. No, meni je moje življenje ravno tako drago kot koga družega, zato nosim s seboj nabasano puško za svojo obrambo. Le pogledjte, še nekaj zaloge imam v torbi.“

Še dolgo je govoril Grozdnik o lovskih tatovih, a ko je odšel, so drugi govorili o njem. Tako je sedaj na svetu.

II.

France je ostal zatem dve noči doma, vendar ni spal mirno, ampak vedno so mu plesale podobe pred očmi. Sedaj je videl, kako se srnjak drvi čez prepad, zagrabil je za puško; ko se je zbudil, držal je za grablje; zopet je ravno odiral zajca doma, ko vstopi gozdar, hitro zagrabi za puško in ustrelji gozdarja. Zbudivši se prestraši se svojega čina, čeravno je bilo v sanjah.

Da, večkrat, ko ga je gozdar zasačil, je pre-mišljal ali bi ustrelil na gozdarja, toda vest mu ni dopustila tega.

„Kaj, ko bi jaz poskusil pošteno živeti?“ pre-mišljal je drugo jutro, sklenil je; a da ne bode dolgo izpolnjeval svojega sklepa, vedel je dobro.

„Ko bi vsaj Trčelovega ne bilo, izhajal bi že še, a ta me vedno zapeljuje; izogibal se ga bodem, kolikor bom mogel“

Izogibal se ga je res dva dni; tretji dan sta se že zmenila, da pojmeta zvečer na lov. Pri odhodu je Trčelov še posebej zabičal, naj pogleda zvečer, ali je gozdar v krčmi. „Potem smo brez skrbi“, je smejoč se pristavil.

Zvečer se res odpravi France, da pogleda za gozdarjem.

Ravno se vspne čez okno, ko ga potrka nekdo zadaj po rami.

Bil je gozdar.

„No ali ni drobiža? Pojdi le noter, bom pa jaz plačal zate.“

France se seveda ne more in tudi noče braniti tega vabila.

„No, kako je?“ ga vpraša. — „E, slabo, slabo.“

„Kje pa tiči vzrok?“ — „Gori v borovju.“

„Kdo?“ — „I, Trčelov.“

„Torej je ta vzrok, da gre slabo?“ — „Seveda. Veste kaj, ta Trčelov je najhujši lovski tat.“

„Mislite?“ — „Ne mislim samo, ampak zagotovo vem.“

„Tako?“ — „Da, tako. Še danes zvečer bi ga imel, ako bi bil jaz gozdar.“

„No, Stegnar, vidim, da si še bolj pameten, kakor sem si mislil. Prav veseli me, da si tudi ti spoznal, kaki hudobneži so lovski tatovi, in zakaj moram tako ostro postopati z njimi.“

„To je vaša dolžnost.“

„No, vidite, sedaj veste, zakaj sem vas večkrat naznanil, pa pozabiva preteklo in bodiva odslej prijatelja!“ smehljaj se je gozdar. Plačal je za obain ločila sta se.

„Prijateljstvo z gozdarjem, to je tudi nekaj“, mrmral je France po poti proti domu. Trčelov je zaman čakal svojega tovariša.

III.

Nekaj dni potem se je peljal gozdar v mesto k grofu, posestniku tukajšnjih gozdov. Povedal mu je vse: o stanju gozdov, o divjačini, posebno pa o lovskih tatovih. Razložil mu je tudi nov načrt, kako bi mogli

po njegovih mislih najhitrejšje ugnati te tatove. Grof je zadovoljno se smehljajoč poslušal predlog in ga seveda sprejel in potrdil.

„Grozdnik, to ti je tič, ta si vedno kaj novega zmisli“, dejal je grof opoldne svoji soprogi. Ženska radovednost je premagala tudi grofico, da je poskušala zvedeti bodisi od soproga, bodisi od Grozdnika, toda ostala sta trdna kakor skala, nobeden ni hotel povedati niti besedice.

Zvečer je dospel gozdar zopet domov. V gostilni „pri Petelinu“ sta se sešla nocoj zopet France in gozdar.

„Pojdi v mesto k grofu; tukaj imaš denar za pot, ne bode ti žal, ako greš, še hvaležen mi bodeš.“

„K grofu?“

„Grof želi namreč govoriti s teboj.“

Francetu je šinila takoj misel v glavo, da ga hoče stari spraviti v past.

„Oho, ne mislite, da sem tako neumen, da bi šel k grofu, ki ima tukajšnji lov. Ako hoče z menoj govoriti, naj pride on k meni, saj on je pri meni varen, a ne jaz pri njem. Na mojem domu se tudi lahko pogovoriva.“

Gozdar je poskušal pregovoriti ga na katerikoli način, a ni šlo. Šele tretji večer se je France odločil, da pojde k grofu; seveda mu je moral gozdar prej obljubiti, da se mu ne bode zgodilo nič hudega. Drugi dan je odšel.

IV.

Kakor mačka okoli vrele kaše, je pohajal France v mestu pred grofovimi stanovanjem. Na šenklavškem zvoniku je že bila deset, ko vendar vstopi v stanovanje. Grof ga jako prijazno sprejme. To je dalo Francetu pogum, da je sklenil vse po pravici povedati, naj se zgodi karkoli.

„Kaj neda, vi ste Stegnar?“ — „Da, gospod grof.“

„Ste bili že kaznovani?“ — „Da.“

„Zakaj?“ — „Ker sem bil lovski tat.“

„A tako? Vi ste lovili največ po mojem. Vendar se vam ne bode nič zgodilo, ker ste postali zopet poštnjak, kakor je pravil Grozdnik. Koliko ste približno zajcev ustrelili?“

France malo pomisli. „Na treh senenih vozovih bi jih mogel pripeljati v mesto.“

„Tri vozove ste postrelili? Saj pravim, da ste pravi tiček. Sedaj pojdite malo z menoj!“

Odvedel ga je preko dvorišča v kočijaževo sobo. „Ivan, tukaj je oni ptiček“, zaklical je zapahnivši vrata za Francetom.

Ni še minilo četrť ure, že je stopil na dvorišče France ves nov. Na sebi ni imel več stare obleke, ampak, saj vem, da ste že uganili kaj se je zgodilo v sobi. Vi mislite, da je postal France kočijaž, o ne — gozdar je postal, torej je imel na sebi gozdarsko obleko.

„Odslej ste moj drugi gozdar“, pozdravi grof Franceta, „ali ste zadovoljni?“

„Upam, gospod, da bode tudi vi z menoj zadovoljni; obljubim vam, v enem mesecu ne bode niti enega tatu v vašem gozdu.“

„Ako se to zgodi, dobite od mene krasno nagrado, kakoršne ni dobil še noben gozdar. Na račun vam dam sedaj ta desetak, ki naj vas spodbuja k temu delu.“

Mislite si lahko, kako je bil France vesel, ko je zapuščal grofovo stanovanje. Hvaležen je bil Grozdniku, da mu je naklonil tako lepo službo.

V.

Gozdar je isti dan povedal vso zgodbo tudi krčmarju. Sedaj sedita oba in pričakujeta, da pride France iz mesta. „Dolgo ga ni“, pripomnil je krčmar.

„Glej ga, že gre, ra kako moško gre.“

Gozdar se umakne v sosedno sobo, krčmar pa stopi na prag ter razmotriva tujca, kakor da ne pozna tujega lovca.

Moško stopi France v gostilno. Krčmar sname hitro kapo in ponižno vpraša:

„S čim morem postreči gospodu?“

„Kaj pa to? Kaj me ne poznate? Saj sem Stegnarjev France.“ — „O joj, saj res. Pa tak!“ — „Dajte mi . . .“ — „Žganja?“ — „Ne, žganja ne pijem več, gozdarji ne pijejo žganja, ampak pivo.“

Nato stopi Grozdnik v sobo. Dolgo so še usiljevali žganje Francetu, a ni se ga dotaknil.

France je bil odslej zmeren, ni ostajal več dolgo v krčmi, in še tedaj je pil le malo, a ne žganja; skratka, postal je ves drug človek.

Drugi dan je že zasačil prvega tatu. Bil je Trčelov. Ni še vedel najnovejšega dogodka, zatorej je povabil Franceta s seboj. Ta je res šel. Drugo jutro mu je povedal, da je on sedaj gozdar. Naznanil ga ni, ker je obljubil, da se poprime poštenega življenja.

Spreobrnili so vse tatove, postali so pošteni možje. Ni minilo še štirinajst dni, že ni bilo več lovskega tatú v grofovem gozdu.

Vse to je storil novi gozdar Stegnarjev France.

Jež in zajec.

(Basen.)

Y pozni jeseni si je bodičasti jež pripravljaval zimsko ležišče ob robu gozda. Pridno si je nanašal na bodicah nabodeno listje v izkopano jamo, veseleč se ugodnega prezimovališča. Toda prezgodno veselje mu je bilo kmalu v grenko jezo, ko je našel slednji večer vse listje izbrskano.

Zato je osveteželjni bodičar nakremžil svoj stari-kavi obraz in se napotil do soseda zajca, ki se je štel korenjaka. Razložil mu je svoje težnje, in združena moč je sklenila nevšečnika počakati in napasti. Zajec se je skrnil v grm poleg ježevega jamljiča, jež pa se je zaril v jamljiču pod listje.

Baš sta stražnika prav dobro spala, ko jo je primahal do nju petelin s svojo družino. Zvedenemu vodniku kokošje jate se je zdelo, da bi se tudi pod kupom listja dobilo kaj za lačni želodec, in zato je ondi na vso moč pobrskal z nogama. Kar se mu je zvalil izpod nog bodeč klopčič, speči jež, da je petelin sam iznenaden kričé odskočil proti grmu. To pa je pretreslo kosti prav tako spečemu zajcu, da jo je še ves srečen ubral v velikih skokih v gozd, naj se godi njegovemu sosedu že, kakor hoče.

Betlehemiški pastirčki.

Lahno počasi.

Fr. Kimovec.

p

1. Pa - sle so se ov - čke be - le,
 2. Glej, kar svit jim zlat za - si - je,
 3. Pri pa - stir - čkih se u - sta - vi
 4. Br - zo v hle - vec po - hi - ti - te,

p

cre - - scen - - do *ten.* *mf*

1. li - sa - ste in za - čr - ne - le; zra - ven so pa -
 2. žar se mil nad nje raz - li - je, zbo - ri an - ge -
 3. e - den in ve - sel jim pra - vi: „Re - še - ni - ka
 4. De - te bož - je po - ča - sti - te. Naj - po - vsod Reš -

cre - - scen - - do *ten.* *mf*

ritard.

1. stir - čki bde - li, ov - čke ču - va - li ve - se - li.
 2. ljev kri - la - tih iz ne - bes hi - ti - jo zla - tih.
 3. vam o - znanjam, konec zdaj je greš - nim sanjam.
 4. ni - ku sve - ta se raz - le - ga pešem vneta!“

ritard.

Rešitev rebusa v 11. številki:

Vrzi vrv na vrh!

Prav so rešili: Vrečko Dragotin, četrtošolec v Celju; Praprotnik Nežka v Braslovčah; Keršič Ernestina, učenka V. r. pri gg. uršulinkah v Ljubljani; Kogovšek Jakob v Dravljah; Est Ivan, Japelj Fr., dijaka v Ljubljani; Zacherl Minka, učenka v Ljutomeru; Kilar Rihard, učenec IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani.

Vabilo k naročbi.

„Angelček“ nastopi s novim letom že svoj X. tečaj. Za svojo desetletnico si želi mnogo svestih prijateljev in blagohotnih podpornikov. Učil bo, kakor doslej, ljubo mladino, kako naj se počteno veseli pa modro živi, da ji bode mladosti slati čas v časni in večni blagor. — „Vrtčevi“ naročniki ga dobijo brezplačno; posebej naročen pa stane 1 K 20 h na leto.

Prodajajo se še tudi prejšnji letniki in sicer I.—VII. tečaj po 80 h, VIII. in IX. pa po 1 K. Kdor želi III. ali IV. tečaj (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h za pošiljatev.